

בימים הראשונים של יוני הייתה רגיעה מסוימת, המתח ירד במקצת - לא שקט מוחלט, מפעם לפעם זכינו בהטרדה. הפלמ"ח המשיך בסיוורים בלילות, ללא הצלחות יתרות. ניסו לפוצץ את פסי הרכבת ליד עלג'יה ונכנסו למארב מצרי. הייתה מעין המתנה. היו שמועות על שיחות להפסקת אש בתיווך האו"ם, בינתיים רק שמועות. הוחלט לעשות קצת סדר בבית. רשת החשמל וקווי המים תוקנו. לגנרטור לא קרה הרבה, ובעבור כמה שעות טיפול הניע. הודיעו לי, שעלי להתחיל לכבס. לא הייתי בטוח שהדבר יעלה בידי - אבל פקודה היא פקודה. לקחתי מריצה והתחלתי לאסוף כביסה בכל המחנה, בבתי הילדים, בזירות החברים, בתעלות ובמקלטים. הפשלתי את השרוולים. דלק לדוד הקיטור הקטן היה, קדימה! לפנות ערב שוב נחת פגז, לא רחוק מהמכבסה. עמד שם מרדכי שומר, המ"כ של חבורת פלמ"חניקים, מוכנים לצאת לסיור הלילי. עוד הם עומדים שם ומקשקים מרדכי שומר צועק פתאום "שתיים-שלוש-לשכבו!" הוא הבחין באש מלוע התותח, ששלח לנו פגז. כל החבריה נשכבו על הבטן. לא הבנתי מה קורה, עד שמטר של רסיסים ירד על גג המכבסה. אין נפגעים לכוחותינו. מכונות הכביסה המשיכו להסתובב. התברר, שהתותחים שחלשו עלינו, עמדו מחוץ לאשקלון, במקום שהיום נמצא כפר סילבר ואז תחנת הניסויים החקלאית הבריטית.

כמה כביסה כיבסתי איני זוכר, וכיצד הספקתי לתלות הכל. גלגילות חוטי התליה למחסן הבגדים שממול עוד היו תקינות. כעבור שבוע, סביב ל-10 ביוני, הייתה צריכה להיכנס לתוקף הפסקת אש. איש לא האמין שזה אמנם יקרה, אבל קיוונו. עוד בעשירי ביוני בבוקר המצרים שלחו פגז על משוריין של הפלמ"ח, עמוס שימורים (בולביף) ותחמושת קלה. למזלם האנשים כבר ירדו, אך לפרוק לא הספיקו. המשוריין התלקח מיד, ריח הבולביף המטוגן משך מצילים, אך התפוצצות התחמושת הבריחה כל מי שניסה להתקרב. הצריף, שלידו עמד הרכב הנוער, עלה באש ועמו תחמושת, זו שהחבריה החזיקו מתחת למיטות, עלתה השמימה...

ב-10 בבוקר נעשה שקט. מוזר. מה הלאה? בכל זאת הלכנו בלילה לישון בחדרים, מי שהתפנה לישון. כל החיילים, שלא היו שייכים לפלוגה א' ושהתמקמו כאן אחרי נפילת יד מרדכי, עזבו והועברו ליחידות אחרות. עברתי בבוקר במקרה ליד הצריף שלנו. חברה עסקו שם בהעמסת הרהיטים של שמואל אבל על המשאית שלהם. לשאלה לפרש הדבר ענו: "מע'ליש, ממילא הכל י"הרס או שהמצרים יקחו את זה. הנה לך, סינדרום ברי"ר חוזר אלינו כבומרנג! היה צורך במנה גדושה של צעקות ואיומים כדי לשכנע את הניהילסטים, שעדיין מוקדם לבטל את הקניין הפרטי. באי רצון מופגן הורידו את החפצים מן המשאית, תוך הדגשה, שאנו בעלי הרכוש, שוגים כלפיהם משגה חמור.

פתחנו את חדר האוכל מחדש, בהיסוסים ובערב בסידור העבודה ניסו לארגן עבודות לפי סולם עדיפויות מסוים. השקאת הפרדס נראתה בין הדברים הדחופים ביותר. הדבר יתאפשר רק אם יתאפשר לגייס את האבטחה המתאימה. בימים שאין מתפנים כוחות למטרה זו לא נוכל להיכנס לפרדס. היה גם שטח בצל שניסינו להוציא ובאזמה היבשה זו הייתה עבודה פרך. נני ועוד חברות אחדות התחלפו עם בחורות מהפינוי. הילדים שלנו מצאו, אחרי טלטולים, מקלט קבוע ביפו הכבושה, בניין גדול במושבה הגרמנית, שעד לאחרונה הייתה תפוסה ע"י הממשל הבריטי. הבניין היה בעבר בית מלון והיה מרווח דיו, אלא שלעת עתה היה עליהם להתחלק בו עם מפוני קיבוץ רוחמה.

הפסקת האש הייתה שבירה. אמנם בסביבתנו הקרובה נשמר השקט, אך צפונה מאתנו התנהלו כל הזמן קרבות, על אחיזה במשלטים בשרשרת גבעות זו או אחרת. המצרים הסתננו לכפרים בטימה וכאוכבא ואיימו על משלטנו בחוליקאת. הפסקת האש נקבעה לזמן מוגבל בלבד. בינתיים התחפרה יחידת הפלמ"ח בחוליקאת ומיקשה את המזרונות הפונים צפונה. אחד החבלנים שלנו נהרג - מוקש נעל התפוצץ בידו. הגיעה שיירה עם הספקה, אך הקשר לצפון עדיין לא הובטח.

בתשעה ביולי בבוקר התקיפו המצרים את משלט חוליקאת. המחלקה שישבה למעלה לא יכלה להחזיק מעמד זמן רב נגד התקפות גדוד שלם. כעבור שעתיים-שלוש היה עליהם להתפנות. יחזקאל עלה לארגן את הנסיגה. מי שנשאר בחיים הגיע למשק. שמונה הרוגים היו למחלקה ופצועים רבים. שניים מהחברים נעדרו. ההתרגשות הייתה רבה, אחדים מהפצועים היו בהלם. שרה נאמני, שנשארה כל הזמן אתנו, כחובשת יחידה, טיפלה בהם. הכרנו את שרה כמאוד רגשנית, נוטה לבהלה. לא היינו בטוחים, איך תעמוד במצבי חירום. כחובשת מרפאה היא הייתה מנוסה ובטוחה, אך העבודה שם הייתה, בדרך כלל, על מי מנוחות. עכשיו שרה הרגשנית הפכה לגוש קרח, רגועה עד מוות והקרינה למטופלים סמכות ובטחון; כל סביבתה הייתה רגועה. במהירות מיינה את הפצועים